

когато споредъ думитѣ на Митю ефенди, който борави съ стари турски тукъ документи, наследниците на караманския турчинъ отъ Коня, заселенъ въ Сливенъ презъ това време, построили 12 еснафски дюгения между днешната черква Св. Димитъръ и Шадарфана. Тая частъ на чаршията трѣбва да се счита и за най-стара. Следъ смъртъта на наследниците на тоя турчинъ, 11-тѣ еснафски дюгения станали *вакъфъ*.

Чаршията е била покрита и следъ 1830 г. Така, въ 1837 г., когато дошелъ въ града Ami Boué, заварилъ въ Islivné *чаршия покрита съ покривъ* (bazar couvert d'un toit, състояща се отъ много дюгенчета (un bon nombre de boutiques). И тукъ трѣбва да забележимъ, че преселването на повечето Сливенци въ Влашко и Русия, колкото и да намалило броя на дюгенитѣ въ тая чаршия, вжтре въ 5—6 години последната взела горедолу стария си видъ.

Въ Сливенъ е нѣмало, както въ Ямболъ, Одринъ, Цариградъ и другаде, складове съ име *безистенъ*. Ролята на такъвъ въ Сливенъ е игралъ *Дебоа*, но Сливенци не го запомнили тодѣ името *безистенъ*, въроятно, защото не е билъ съграденъ отъ турци и не е принадлежалъ на джамии, като *вакъфъ*, защото всичкитѣ безистени сж били такива. Така, дюгенитѣ на Ямболския безистенъ плащали годишно една известна сума — наемъ, събирана отъ управителя на вакъфитѣ въ Цариградъ, като задушбина на нѣкой си Али паша, — въроятно бившъ собственикъ — строителъ на тоя безистенъ.

Безистенитѣ се пазѣли отъ особна полиция, която била повѣрена на двама кехаи (Ср. D'Ohsson, op. cit., IV p, 209).

За предишното цвѣтещо състояние на търговията въ Турция, край огромната тогава чаршия въ Сливенъ, говорятъ и следитѣ на подобни, каквито, се срѣщатъ напримѣръ въ К. Агачъ, гдето и до днесъ личатъ останкитѣ на 30—40 дюгения, които запусѣли въ „кърджалийско“ и „голѣмото чумово“ (1812 г.).

Любопитно е, че и до днесъ въ Сливенъ сж останали следи отъ старата тукъ чаршия, която за последенъ пжтъ въ турско, изгорѣла при отдръпването на турцитѣ отъ града (края на декември 1877 г.) запалена умишлено отъ тѣхъ. По-главнитѣ занаятчийски дюгени и до днесъ сж наредени по посокитѣ на „покритата“ „тъмна“ чаршия, (която вече не е нито покрита, нито тъмна) отъ площада „Х. Димитъръ“ при черквата Св. Димитъръ, западно къмъ „Шадарфана“, отъ тамъ южно до „Голѣмия мостъ“ и следъ това източно дори до края на града покрай Куруча. Площада около джамията срещу месарскитѣ и зеленчучни заведения, се е наричалъ до освобождението Тузъ-базаръ (пазаръ на соль), отъ гдето и името на джамията: Тузъ-базаръ джамиси. За образецъ на голѣмъ Сливенски магазинъ за колониални стоки до освобождението слу-